

GOVORENJE O NAMA

Od čega to danas boluje svet
Ko starac podbočen
A lećio se Oktobrom.

Naš Vek na uzvišici sveta,
Zgureni i pogrbljeni dani, prošlost,
Donose samo sećanja...
Da u promrzlim alejama ljubav procveta
Iz neraskajanog tla, obećanja.

Priviđenja davna u strahu što trne
Sa otrovom laži grešilo se
Kao što jedna obična greška vasione
A opet se u orbiti nigde nije stalo.

Parada nečista Veku što nas je varao
Brana stamena besprekorno jasna
Bujice svakom našem smešku aplauzom
I mirno zbog prezira glasno
Valja da sklonimo unakaženo lice
Prljavosti.

Žurba u znoju blagodatnom, prokletstvo
U žurbi izoštravati dušu, pogubljenje duha,
Spoznajom da neka ideja negde čeka
Bez prave pesme i nadarenog sluha.

Prahu zaludne meteži, zahuktali dani,
Večnost na kraju neodlučnosti otežava
Putanju u pravcu zvezda. Odlučan juriš.
I da se iz učmalosti sa Suncem izade vani.

Kakav nam to život
Ako nam ledene jeze tka dan
na valjalostima
A noć ili obrnuto
Na nevaljalostima.

Kad večno promrzavamo nadmenost
U još višem nizu kvazimode
Uz nikakvu podršku moralnu
Građanstva svest naša nada.

Ipak uvek nam je draga
Smelost svesti i duha. Važno.
Moralna podrška
Bez zastoja, progresivno.

Inače bih zamerio i nebesima
Jer možemo bez tehnokrata
I liberala, što nam đavolski
Kvrčiše, kolena, a ipak
Bez podrške i bez morala.

Naravno bez istoka i bez zapada
Dan ne prolazi neprimetno
Ali nam bolje ako lazi
Vrsno toplo i nesvrstano.

Mi znamo biti i bez veze
A sve je to samo spolja nakazno
I iskrečeno u besmišlene teze
A unutar nam suština-ideje.

Gluposti, Rušiti u krik vrisak
Umešnost duhom do neba sagledavam,
Posmatram časno kosmičku panoramu
U galaksiji radnika, ratara i rudara.

O čujte! Besvesne mrlje nekih sfera
Ne može to niko da zataška
Ako umešnost duha radnika, ratara i rudara
Zataji u ćutanju neizbežnosti.

Kad nam i spasenje sporo, nema kraja
Ne možemo pljeskati svemu i svagda
Slab znalac Šekspira i Hamleta
Gomila svoje misli u ništa
A ni jedan ni drugi ne znaju, biti ili ne biti.

Umiranje dana u jednom kraju
U drugom neosetno pamtim sene
Zacrpane sanjkom svud oko mene
Progonjen izdankom mog korena.

Došli su na radost razum, i duša
Da sluša, kako mi sećanje
Skreće u vrata, naslikana
Budućim danima što nas čuju.

Iz bezdanosti dan znači
Što nam bliže ka vrhu
U ostvarenju pogodan cilj
Za koji nam i jutro i podne i sumrak.

Ne pamtim da proročanstvo u svako vreme
Svemirod večnost svekoliku moguće
Sećanje pruža što stremi
Ka rukama u razmak, i što ne razdvaja.

Na mostu između dva sveta Vek
Besedu mudru pustinjske svrhe
I tija u celofanskom omotu ljubljena
Dar iz kutka za biti iznad svega.

Nekad nebo tolikim dobrima
Taštinom u laž leluja mutno
Bez romora koji stišava
U kutku stegu ma gde da smo?

Dok je magla slutila snoviđenje
Bez suvišnih čuda razumnije bolje
Strogi ukaz sudbine leti bez pokreta
Vekovima na poklon u crno-belom.

Ako mi banalna smrt do kraja
Pokidat ću sve moje reči u pregršt
Ko što skitnica prljavu štanicu
U smeću u kome ništa neće naći.

Kao što korakom sentimentalnim
Prvim romorom zvezda Majakovski
Ljubav spasava od prvih rana smrti
I svojom smrću, zločin.

Tada voleti, voleti iznad svega
Smisao života, kad smeškaš u času zaručenja
Uz zuku telefonskog voda, saslušaj poslednju vest
Pre nego postaneš moralni samoubica
I misliš da si tako čest.

Polomljeno granje u sapletim oblacima neba
Vek, opomena da neprimetno ćutimo bez reakcije
Optimizam skriva saznanje sa opomenom
Da se ne možemo nadati, bez osmišlene akcije.

Humanost lišena svih lanaca nije
Nuditi nebo što pati
Trezveno u sašaptanju, sa nadom
Da nije strašno, ako ideja izgubi draž
Kad moralni samoubica sve zavoli
Pa čak i poslednju podmuklu laž.

Zato od umo-pomračenja i nepokretnosti
Moramo čuvati brod
Na kome krmili Marks, Lenjin
I Tito krmio moćno u vrevi Planete
I danonoćno...
Da čar ozarja leluja
za mene i tebe
I naše dete.

Očaranja nek nam bez opasnih rana
Spoznaju višeg ustremljena našeg
Sačuvaju iznad svakog kraja neba.

Ne predajemo se i ne uzmičemo
Nerečena nespokojstva svakom židu tmure
Bolno drhtanje u granju, magične konture,
Kako to neki bezglavo mlate, i kuda žure?

Čujem u nesanići romor
U osami ćutanje sluti
reči prisne zvonari što zvonu
I onom što kraj njega čuti.

Otkud ćutanje što boli
Suncem u Oktobru? Valjda saznanje
savesti i svest stapa
u mir duhovni sa samim sobom.

Ovo je trajanje vremenskih međa
I ne dam da se naša istina i pravičnost vrede
Dok neki čašice prevrću sa naših kolena i leđa
A mi ne možemo živeti ni danas ni sutra
Bez pravog iskonskog nasleđa.

Sa merilima prođimo jasno i glasno
Galaksijom našeg toplog sazvežđa Planete
Da ne zataji svest venčana sopstvenim razmišljanjem
Belokamernom stazom svim istinama što prete.